

Arrest

nr. 245 977 van 10 december 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J.SHELLEMANS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat B. D'HONDT *loco* advocaat J. SCHELLEMANS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 7 november 2018 België binnen met zijn identiteitskaart en verzoekt op 12 november 2018 om internationale bescherming. Op 29 april 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 4 mei 2020 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse origine te zijn en geboren te zijn op 3 juni 1995 te Deir Alballah. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen. U verbleef tot aan uw vertrek in Deir Alaballah, in een woning die eigendom was van uw vader. U heeft een broer genaamd A. Mu. I M (...) en zus genaamd A. Ma. I M (...) die in België verblijven.

U bent ingeschreven bij het UNRWA via de registratiekaart van uw vader. U ging naar een UNRWA-school en verkreeg medicatie bij het medisch centrum van het UNRWA.

U heeft in 2015 uw middelbaar diploma behaald. Sinds 2016 tot augustus 2017 heeft u drie verschillende jobs uitgevoerd. U was hersteller van vespa brommers, u werkte als kok en als verkoper in de kantine van vier verschillende scholen.

In de zomer van 2017 werd u bijna aangereden door een auto omdat u niet aan het opletten was. De chauffeur bleek de verantwoordelijke van de binnenlandse veiligheidsdienst te zijn en noteerde uw naam, maar u hoorde verder niets over dit incident.

Op 8 november 2017 kreeg u problemen met Al Qassam. U zat regelmatig met uw drie neven, F. (...), M. (...) en B. (...) te praten in uw kamer op het gelijkvloers van uw woning. Eind oktober 2017 kwamen de leden van Al Qassam voor de eerste keer op uw raam kloppen met de vraag om minder lawaai te maken. Dit gebeurde drie keer, telkens na middernacht. De vierde keer, op 8 november 2017 rond twaalf uur à half één 's avonds, besloot u met hen te gaan praten omdat u vond dat het genoeg was geweest. U werd door vier gemaskerde Al Qassamleden geduwd en geslagen met de achterkant van hun geweer. De buurtbewoners en uw neven kwamen tussen en haalden jullie uit elkaar. Op 9 november 2017 kreeg u een oproepingsbrief. U meldde zich aan op 10 november 2017 om 12 uur 's middags. U werd voor vier dagen aangehouden. Tijdens uw aanhouding werd u gemarteld, geslagen en ondervraagd. Ze vroegen u toen ook om deel te nemen aan de protestmarsen, wat u weigerde. U werd vrijgelaten op 14 november 2017 rond 20 uur nadat u gedwongen werd om een beloftebrief te ondertekenen, waarvan u de inhoud niet te zien kreeg. Na uw aanhouding verbleef u voornamelijk thuis en ging u wekelijks op maandag voetballen met uw broers. U heeft in die periode niets meer vernomen van Al Qassam. U kwam nog met uw neven samen, dit keer zaten jullie op de tweede verdieping van uw huis.

Op 23 maart 2018 heeft u Gaza verlaten. U reisde via Egypte en Turkije naar Griekenland, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. U wachtte niet op het interview en besloot uw zus M. (...) naar België na te reizen. Zij was twintig dagen eerder uit Griekenland vertrokken. U kwam in België aan op 7 november 2018 en diende uw verzoek om internationale bescherming in op 12 november 2018.

Bij een terugkeer naar Gaza vreest u vermoord en geliquideerd te worden door Al Qassam. Na uw vertrek werd uw familie op 16 maart 2019 aangevallen door onbekende mensen.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende originele documenten neer: uw identiteitskaart (d.d. 25/01/2011), uw paspoort (d.d. 18/12/2016) en uw tijdelijk verblijfsdocument uit Griekenland (d.d. 05/10/2018). U legt ook enkele filmpjes neer aangaande de aanval op uw familie.

Na het persoonlijk onderhoud gaf u enkele opmerkingen via uw advocaat bij de notities van het persoonlijk onderhoud. Deze zijn terug te vinden in het administratief dossier.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-Generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die bijstand of bescherming genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, moeten worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden. In dat geval moet bescherming van rechtswege worden toegekend aan de betrokkene, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten om een van de redenen bedoeld in artikel 1E of 1F.

Uit uw verklaringen blijkt dat u onlangs de bijstand van het UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook. Zo verklaart u dat u ingeschreven staat bij het UNRWA op de registratiekaart van uw familie (notities persoonlijk onderhoud CGVS, d.d. 10/12/2019, p. 5). U ging van het eerste tot het negende jaar naar een UNRWA-school en verkreeg medicatie in de medische praktijken van het UNRWA (CGVS, p. 5). Er dient dus onderzocht te worden of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) beoordeelde in het El Kott-arrest (HJEU, C 364/11, El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012) de draagwijdte van artikel 12, lid 1, sub a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83/EG – Minimumnormen voor erkenning als vluchteling of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, en in het bijzonder van de zinsnede “wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden”. Deze bepaling, die in de Belgische recht werd omgezet in artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, bepaalt namelijk het volgende: “Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:

a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn [...]”.

Het Hof van Justitie oordeelde dat de afwezigheid of het vrijwillig vertrek uit het gebied waar het UNRWA werkzaam is, niet kan volstaan om de in artikel 1D bedoelde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. Volgens het Hof van Justitie houdt de bijstand van het UNRWA op als (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) of wanneer het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van het UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten de invloed en onafhankelijk van zijn wil. Wat dit laatste punt betreft, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat hiervan sprake is wanneer de verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Het Hof van Justitie voegt eraan toe dat deze omstandigheden individueel moeten worden onderzocht (§§ 55 tot 65 van het voormelde El Kott-arrest).

Rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich niet langer kan beroepen op de bijstand van het UNRWA in de Gazastrook wegens het ophouden van de activiteiten van het UNRWA, wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u dat u vreest geliquideerd en vermoord te worden door Al Qassam. Uw vrees kan echter om de volgende redenen niet als bewezen worden beschouwd.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de verzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent voor deze ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Zo dient te worden vastgesteld dat u de uitkomst van uw verzoek om internationale bescherming in Griekenland

niet hebt afgewacht, louter en alleen omdat u uw zus M. (...) naar België wenste te volgen (CGVS, p. 7). U haalt nochtans aan dat er voor u geen verschil is tussen België en Griekenland en dat u in Griekenland geen problemen hebt gekend. Uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), dat u in Griekenland de negen slechtste negen maanden van uw leven hebt meegemaakt en dat er overall racisme was, staan dan ook in schril contrast met deze verklaringen (vragenlijst CGVS, d.d. 23/01/2019, vraag 33, p. 11). Aan uw verklaringen bij de DVZ kan dan ook weinig geloof worden gehecht. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag echter redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij de asielpcedure die hij of zij opgestart heeft in een land dat de Conventie van Genève heeft ondertekend en dat de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, doorloopt om zo snel als mogelijk internationale bescherming te verkrijgen. De vaststelling dat u de beslissing in uw procedure in Griekenland niet heeft afgewacht ondermijnt bijgevolg ernstig de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u, ter ondersteuning van uw verklaringen over uw problemen met Al Qassam, geen bewijzen neerlegt. Naar aanleiding van uw conflict met Al Qassam ontving u op 9 november 2017 een oproepingsbrief (CGVS, p. 8). U kan echter geen kopie van deze brief neerleggen omdat u deze brief moest afgeven toen u zich ging aanmelden (CGVS, p. 10). U legt bijkomend ook geen andere documenten neer die uw vermeende arrestatie staven. Daarnaast haalt u aan dat u naar aanleiding van een incident na uw vertrek, waarbij uw familie op 16 maart 2019 aangevallen werd door gemaskerde mannen, een Facebookbericht schreef. U kan echter nergens aantonen dat u effectief dit bericht geplaatst heeft en uw familie hierdoor in de problemen zou zijn gekomen (CGVS, p. 13). Door het gebrek aan documenten kan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten die aan de basis van uw verzoek zouden liggen enkel op basis van uw verklaringen worden afgewogen. De feiten die u beschrijft zijn echter weinig plausibel en vertonen tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden.

Er dient te worden opgemerkt dat de door u beschreven feiten in hun geheel ongeloofwaardig overkomen. Als rechtstreekse aanleiding voor uw vertrek uit Gaza kaart u een eenmalig incident aan met enkele leden van Al Qassam (CGVS, p. 8). De leden van Al Qassam hebben u op de avond van 8 november 2017 geslagen en u een duidelijke waarschuwing gegeven, omdat u te veel lawaai aan het maken was in uw huis (CGVS, p. 8). Ze zouden u de volgende dag een oproepingsbrief hebben gestuurd, en u vervolgens vier dagen hebben gearresteerd en geslagen naar aanleiding van de vechtpartij die toen ontstaan was (CGVS, p. 8 – 9). Naast de vaststelling dat de straf weinig in verhouding staat met de daad, met name vier dagen arrestatie en foltering terwijl u gewoon een waterpijp aan het roken was en aan het kaarten was met uw neven (CGVS 1, p. 10) is het vooral weinig aannemelijk dat u en ook uw neven, zich na uw vrijlating nog aan hetzelfde risico hebben blootgesteld gezien jullie in de maanden na uw vrijlating en vertrek uit Gaza op 23 maart 2018 nog verschillende keren samenkwamen bij u thuis (CGVS, p. 7, 11). Dat jullie een oplossing gevonden hadden voor het lawaai door jullie naar de tweede verdieping van uw huis te begeven, weegt niet op tegen het risico dat u en ook uw neven namen door toch nog af te spreken in uw huis, gezien de eerdere straf al weinig in verhouding stond met de daad of misdaad door de ogen van Al Qassam. Ook het feit dat u na uw arrestatie probleemloos in Gaza kon verblijven, wijst er op dat u niet verder werd gevisieerd door Al Qassam. U werd in die vier maanden nadien niet meer lastiggevallen door Al Qassam (CGVS, p. 11). Uit niets blijkt dan ook dat de problemen met Al Qassam zich zullen verderzetten bij terugkeer naar Gaza, waardoor uw vermeende vrees niet is aangetoond.

Ook de tegenstrijdige verklaringen over het tijdstip waarop u zich moest aanmelden op 10 november 2017 ondermijnt uw geloofwaardigheid. Tijdens het persoonlijk onderhoud twijfelt u tussen 9 uur 's morgens en 12 uur 's middags (CGVS, p. 8; p. 10), terwijl u aanvankelijk op de DVZ had verklaard dat u om 8 uur 's morgens bij hen ging (vragenlijst CGVS, vraag 3.5, p. 3). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaart u dat u bevestiging moest vragen aan uw vader omtrent het tijdstip (CGVS, p. 14). Nochtans is het u die bent ingegaan op de oproeping, en niet uw vader. U vermeldde pas dat u het gevoel had dat er iets mis was met het tijdstip op het moment dat er u door het CGVS specifiek naar gevraagd werd (CGVS, p. 14). U kreeg nochtans de kans om opmerkingen te geven over het interview op de DVZ bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS, wat u echter naliet te doen (CGVS, p. 2). Nochtans betreft uw arrestatie een kernelement in uw verhaal. Verwacht mag worden dat er zich dan ook geen tegenstrijdigheden meer zouden voordoen, zeker betreffende het tijdstip of moment van de dag waarop u zich ging gaan aanmelden.

Bijkomend zijn er een aantal merkwaardige elementen aangaande uw arrestatie die uw geloofwaardigheid verder ondermijnen. Om vrij te komen, werd u een beloftebrief voorgelegd. U heeft

echter nooit de inhoud van deze brief gezien omdat deze werd afgeschermd (CGVS, p. 9; p. 11). Het feit dat u de inhoud van de brief niet kent, maar dit dan wel zou vernemen via uw neef F. (...) bij diens arrestatie is vreemd te noemen (CGVS, p. 12). Deze verklaring kan dan ook niet overtuigen, gezien Al Qassam u geen inkijk gaf in de inhoud van het document tijdens uw arrestatie en u dit als een gevaarlijk document beschouwde (CGVS, p. 9). Het is daarnaast merkwaardig dat Al Qassam u tijdens uw arrestatie zou confronteren met de Al Awda protesten of de terugkeermarsen (vragenlijst CGVS, vraag 3.5, p. 3; CGVS, p. 9, p. 12). Dit had vooreerst niets te maken met uw arrestatie. Volgens de informatie in uw administratief dossier kan worden gesteld dat de terugkeermarsen aanvankelijk georganiseerd werden door het Palestijnse volk, en niet door Hamas of Al Qassam en werd er pas in januari 2018 door de journalist Ahmed Abu Artema voor het eerst opgeroepen tot vreedevolle grensprotesten, die uiteindelijk zijn uitgegroeid tot de terugkeermarsen. Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat u hierover aangesproken zou worden tijdens uw arrestatie in november 2017. Opmerkelijk is dat deze marsen zelfs pas op 30 maart 2018 van start gingen, terwijl u al op 10 november 2017 werd gearresteerd. Geconfronteerd met deze laatste bevinding, antwoordt u dat het een andere betoging betreft en dat u de recente naam gaf omdat de protesten onder de naam 'terugkeermars' gekend zijn (CGVS, p. 13). Deze uitleg kan niet overtuigen, aangezien u bovendien weinig details kan geven over welke betogingen het daadwerkelijk ging en het plots zéér algemeen houdt op een vrijdagbetoging aan de grens (CGVS, p. 13). Het is een gegeven dat er in Gaza regelmatig betogingen plaatsvinden, maar het feit dat uw verklaringen aangaande de betogingen een weinig doorleefd karakter hebben, en uw verklaringen bijstelt naargelang de vraagstelling, ondermijnt verder uw algemene geloofwaardigheid. Aangezien ze u hier tijdens uw vermeende arrestatie herhaaldelijk naar vroegen, mag verwacht worden dat u wist over welke betoging het ging.

Vervolgens wijst uw gedrag na uw vermeende vervolging niet op gedrag dat overeenkomt met het gedrag van een persoon die een gegronde vrees heeft en een verzoek om internationale bescherming indient. U verklaart dat u tussen uw vrijlating en uw vertrek uit Gaza bijna altijd thuisbleef en enkel naar buiten ging als het echt noodzakelijk was (CGVS, p. 11). Gevraagd naar hoe vaak u toen buiten kwam, antwoordt u dat u zich ongeveer één keer per week buiten het huis begaf. U was er zelfs zeker van dat u iedere maandag ging voetballen met uw broers (CGVS, p. 12). Dit is vooreerst niet hoogstnoodzakelijk en bovendien is het frappant dat u op maandag bleef voetballen. Van iemand die daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert, of een reëel risico op ernstige schade vreest, kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij geen onnodige risico's neemt. Dit gedrag is niet verenigbaar met uw vermeende vrees, wat uw algemene geloofwaardigheid dan ook ondermijnt. Bovendien werd u tussen het incident in november 2017 en uw vertrek uit Gaza op 23 maart 2018 niet meer benaderd door de mensen van Al Qassam (CGVS, p. 12). Het feit dat u wekelijks op maandag ging voetballen met uw broers, toont aan dat u zich begaf in het openbaar en zo de kans schoon liet aan Al Qassam om u te spotten. Als ze u daadwerkelijk zouden zoeken, hadden ze kansen genoeg toen u zich wekelijks in het openbaar begaf. Het feit dat ze dit nalieten en u gedurende die vier maanden niet hebben benaderd, ondermijnt uw vermeende vrees dat u bij terugkeer wederom zou worden vervolgd.

Bijkomend kaart u ook een incident aan in de zomer van 2017 waarbij u ruzie had met de verantwoordelijke van de binnenlandse veiligheidsdienst. U zegt hier echter zelf over dat er toen niets ergs gebeurde en dat het een klein probleem betreft (CGVS, p. 11). Bovendien verklaart u na het incident niets meer van deze persoon gehoord te hebben (CGVS, p. 12). Uit deze feiten kan dan ook bezwaarlijk bij terugkeer naar Gaza een actuele gegronde vrees voor vervolging of een actueel reëel risico op ernstige schade worden geput.

Betreffende het incident waarbij uw familie op 16 maart 2019 aangevallen werd door gemaskerde mannen, dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakt dat dit gelinkt dient te worden aan uw problemen, hoe betreurenswaardig de aanval ook is. U bent niet zeker of het mensen van Al Qassam waren (CGVS, p. 13). Zoals reeds aangehaald zou u naar aanleiding van dit incident iets op Facebook hebben geschreven, wat u nalaat te bewijzen (CGVS, p. 13). Dat uw broer na uw bericht erover zou zijn aangesproken (CGVS, p. 13) is dan ook een blote bewering die niet gestaafd wordt. U legt aangaande dit incident wel enkele filmpjes neer. U toont echter nergens aan dat het om uw familie gaat of dat de fragmenten vanuit uw ouderlijk huis gefilmd worden. Dit kan om eender wie gaan, en toont niet aan dat uw familie toen en tot op de dag van vandaag nog effectief zou worden lastiggevallen. Bovendien is hiermee ook geen link aangetoond met uw persoonlijke problemen.

Bijgevolg blijkt uit wat voorafgaat dat de persoonlijke feiten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige

onveiligheid die u zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aantonen.

Uit de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de activiteiten van het UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2023, en dat het UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, zijn opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen.

Uit de COI Focus “UNRWA financial crisis and impact on its programmes” van 20 december 2019 blijkt dat het UNRWA met budgettaire tekorten kampt. In mei 2019 bleek dat het UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had het UNRWA \$ 110 miljoen opgehaald, waardoor het nog opkeek naar een tekort van \$ 101 miljoen. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior managementteam van het UNRWA besloten Nederland en België de door hun beloofde bijdrages voor 2019 voor een totaal van bijna 18,5 miljoen euro op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart.

Op 6 november 2019 concludeerden de eerste besluiten van het interne onderzoek naar eventuele malversaties tot de afwezigheid van fraude of verduistering uit hoofde van de commissaris-generaal maar brachten beheerproblemen binnen de instelling aan het licht en leidden tot het ontslag van Pierre Krähenbühl aan het hoofd van het UNRWA en tot de benoeming van zijn opvolger Christan Saunders. Als gevolg van deze wijzigingen herzag België, net als andere internationale schenkers, waaronder Nederland, zijn steun. De Verenigde Arabische Emiraten en Qatar kondigden ook nieuwe bijdragen van 25 miljoen \$ en 20,7 miljoen \$ aan, waardoor hun schenkingen voor 2019 50 miljoen \$ en 40 miljoen \$ bedroegen.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat het UNRWA heden niet langer bijstand levert in de Gazastrook of dat het UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COIF dat het UNRWA 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra in Gaza beheert.

Het UNRWA's activiteiten in Gaza zijn evenwel niet beperkt tot het uitvoeren van de kerntaken waarmee het belast is. Het agentschap financiert bijkomend in zogenaamde noodprogramma's. Uit de informatie blijkt duidelijk dat de noodhulp die het UNRWA levert in Gaza betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van zogenaamde emergency appeals of noodoproepen en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor het uitvoeren van de kernprogramma's in Gaza. De verminderde bijdrage van de VS in 2018 heeft er toe geleid dat het UNRWA genoodzaakt was enkele maatregelen te nemen, teneinde de uitvoering van haar kerntaken, zijnde onderwijs, gezondheidszorg en hulpverlening- waarbij het verschaffen van te voedselhulp als een absolute prioriteit wordt beschouwd – te kunnen blijven uitvoeren. Deze maatregelen hielden onder meer het aanpassen van andere noodprogramma's zoals daar zijn het “Community Mental Health Programme (CMHP)”, en het “Job Creation Programme” in. De ingevoerde maatregelen hebben voorts tot gevolg gehad dat diverse medewerkers hun job verloren, wat tot hevige reacties heeft geleid onder het personeel en de Palestina Vluchtelingen. Nergens uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat de budgettaire problemen waarmee het UNRWA kampt tot gevolg hebben gehad dat het UNRWA genoodzaakt was om te snoeien in de fondsen bestemd voor de uitvoering van zijn kerntaken. Het UNRWA kondigde weliswaar tijdens zijn internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 aan dat de voedselbedeling en kwaliteitsonderwijs in Gaza ernstig zou worden beïnvloed als de financiële vereisten van het Agentschap voor 2019 niet zouden worden gedekt, maar op 8 augustus 2019 kondigde het agentschap al aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat het mandaat van het UNWRA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is, zijn opdracht tot een goed einde te brengen.

Rekening houdend met de interpretatie van het HvJ in het voormelde “El Kott-arrest” van de zinsnede “wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden” blijkt uit wat voorafgaat dat: (1) het UNRWA niet is opgehouden te bestaan; (2) het UNRWA niet in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) u de door u aangehaalde feiten die u zouden hebben

gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aannemelijk heeft gemaakt en u dus niet heeft aangetoond dat er, wat u betreft, "omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil" bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Het Commissariaat-generaal moet voorts onderzoeken of er, naast de problemen die u persoonlijk hebt aangehaald, in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil gedwongen werd de Gazastrook te verlaten omdat u zich hierdoor in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het UNRWA onmogelijk was om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Zoals hierboven vermeld, moet het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het voormelde El Kott-arrest van het HvJ individueel worden aangetoond en mag men er zich dus niet toe beperken louter te verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De noodzaak om het individuele karakter van de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aan te tonen, wordt des te meer gerechtvaardigd omdat de situatie in de Gazastrook weliswaar vanuit socio-economisch en humanitair standpunt betreurenswaardige gevolgen heeft voor alle inwoners van de Gazastrook heeft, doch niet alle Gazanen, noch alle UNRWA-Palestijnen op dezelfde manier treft. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat Gazanen die over voldoende financiële, materiële of andere middelen beschikken, de gevolgen ervan voor zichzelf kunnen beperken [COI Focus Palestina Gaza, Classes sociales supérieures, van 19 december 2018]. Niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, kan er aldus niet gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elk UNRWA-Palestijn zich, wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook, in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Het Commissariaat-generaal meent dat het criterium "ernstige onveiligheid" in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Aangezien er niet wordt betwist dat u een UNRWA-Palestijn bent die kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de bijstand van het UNRWA heeft genoten, moet ervan uitgegaan worden dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook nog steeds de bijstand van het UNRWA zal genieten. Overeenkomstig artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient u uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, tenzij u aantoont dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal belanden en het voor het UNRWA onmogelijk is u levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

U moet bijgevolg bewijzen dat uw persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u er terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context.

U verklaart dat het huis waar u woonachtig was, eigendom is van uw vader (CGVS, p. 4). Uw broers en zussen, die nog steeds in Gaza verblijven, werken allemaal, behalve uw jongste zus R. (...), die nog studeert (CGVS, p. 4). Uw zussen voorzagen dan ook in het inkomen van uw gezin, wat voldoende was om rond te komen (CGVS, p. 5). Uw vader had een eigen wagen, die hij gekocht had voor uw broer M. (...), om aan de slag te gaan als taxichauffeur (CGVS, p. 6). U heeft verschillende broers die gestudeerd hebben. Deze kosten werden betaald door uw vader, met behulp van een beurs, en financiële steun van uw zussen (CGVS, p. 6). U heeft uw reis van 10 000 dollar volledig geleend van uw zus R. (...) (CGVS, p. 7).

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin het UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of

medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij het UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Cairo voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berylliumbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van

consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende militie gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langsheen de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische militie, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd

door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die u zal verhinderen opnieuw onder de bijstand van het UNRWA te scharen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u reeds beschikt over een Palestijns paspoort zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van het UNRWA.

Tot slot moet het Commissariaat-generaal onderzoeken of de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook van dien aard is dat u er bij een terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen en het voor het UNRWA onmogelijk is om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Het Commissariaat-generaal herhaalt en benadrukt dat het criterium "ernstige onveiligheid" in het El Kott-arrest van het Hof van Justitie een mate van ernst én individualisering (cf. supra) vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een situatie van veralgemeend geweld al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de veiligheidssituatie waarmee u in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in uw hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de mogelijkheid dat een algemene situatie van geweld in een land een voldoende niveau van intensiteit bereikt dat een terugkeer naar dit land een inbreuk op artikel 3 EVRM met zich meebrengt, niet uitgesloten wordt door het EHRM, maar het Hof stelt duidelijk dat het een dergelijke benadering enkel en alleen zal hanteren in de meeste extreme gevallen van algemeen geweld. Het betreft aldus een zeer uitzonderlijke situatie (cf. EHRM, NA v. VK, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §§ 114-115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54). Verder stelt het EHRM dat bij het beoordelen van de algemene veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met meerdere factoren, waaronder: (1) de vraag of de gebruikte oorlogsmethodes en tactieken door de partijen in het conflict van die aard zijn dat zij het risico op burgerslachtoffers of burgers rechtstreeks viseren; (2) het veel voorkomend gebruik van dergelijke methodes en/of tactieken door partijen betrokken bij het conflict; (3) het gegeven of het geweld lokaal dan wel wijdverspreid van aard is; en (4) het aantal burgers dat gedood, verwond of ontheemd is ingevolge de gevechten. (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 241; zie ook EHRM, K.A.B. v. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89-97). Rekening houdend met de criteria die het EHRM hanteert dient vastgesteld te worden dat artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming biedt als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen immers bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder

die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, §226).

Gelet op het gegeven (i) dat het criterium “ernstige onveiligheid” een zelfde mate van ernst én individualisering vereist als deze die vereist is opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel EVRM, (ii) dat paragraaf 2, punt b van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM; dat (iii) paragraaf 2, punt c van hetzelfde wetsartikel een vergelijkbare bescherming biedt als artikel 3 EVRM; en dat (iv) er door het gebruik van de term “ernstig” een duidelijk parallelisme bestaat tussen de term “ernstige onveiligheid” en “ernstige schade”, besluit het CGVS dat de term “ernstige onveiligheid” die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Dit houdt in dat u niet kan volstaan met het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook, doch dient aan te tonen dat er sprake is van een gewapend conflict, en dat dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig, veralgemeend geweld dewelke een dergelijke mate van intensiteit bereikt dat er moet besloten worden dat eenieder die terugkeert naar de Gazastrook louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c Vw, en derhalve in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 6 maart 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20200306.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazawi teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie “Operatie Beschermd Rand” startte. De laatste escalatie van geweld vond plaats van 12 tot 14 november 2019. Naar aanleiding van de doelgerichte moord (operatie “zwarte gordel”) op een commandant van Palestijnse Islamitische Jihad (PIJ) en zijn echtgenote door Israël werden honderden raketten op Israël afgevuurd. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht op heel het grondgebied doelwitten van de PIJ. Volgens de pers zijn deze vijandelijkheden de meest moorddadige sinds het geweld van 14 mei 2018 bij de grens met Israël. Bij de bombardementen van de Israëlische luchtmacht vielen 34 slachtoffers, onder wie 14 burgerslachtoffers. De huidige situatie kan echter “relatief rustig” worden genoemd.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen in de Gazastrook hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van ‘de Grote Mars van de Terugkeer’ (GMT). Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Als gevolg van de escalatie van het conflict midden november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigden de organisatoren aan dat de marsen zouden worden uitgesteld tot 30 maart 2020, de datum van de tweede verjaardag van de ‘Grote Mars van de Terugkeer’. Na deze datum zouden de marsen eenmaal per maand en bij speciale gelegenheden georganiseerd worden.

Op 29 januari 2020 gaf de publicatie van het “akkoord van de eeuw” door de Amerikaanse overheid aanleiding tot een algemene staking op de dag zelf. Bij die gelegenheid vertrapten betogers portretten van Donald Trump en steeg het aantal afgevuurde raketten en mortiergranaten.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode augustus 2019 tot februari 2020 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard en heeft bijgevolg niets te maken met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bovendien blijven in de bufferzone regelmatig incidenten plaatsvinden. In 2019 wijzigde het Israëlische leger negentien keer de toegestane zone waarbinnen kan worden gevist. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Op 27 augustus 2019 vielen bij drie niet-opgeëiste zelfmoordaanslagen een tiental slachtoffers in Gaza-Stad. Als gevolg hiervan riep Hamas de noodtoestand uit en verrichtte talrijke arrestaties in de jihadistische milieus in Gaza. Sindsdien voert Hamas "een geheime oorlog" tegen de salafistische groepen en met name tegen de aanhangers van de Islamitische Staat (IS).

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind augustus 2019 en midden november 2019 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient besloten te worden dat u bij een terugkeer naar Gaza niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit het CGVS dat een terugkeer naar Gaza, via de Sinai en de grensovergang te Rafah, actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Gaza belemmeren en u verhinderen de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. Er dient dan ook besloten te worden dat de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie thans ook nog op u van toepassing is.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, en rekening houdend met de informatie waarover het CGVS beschikt, kan u daarenboven de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De neergelegde documenten kunnen deze appreciatie niet in positieve zin ombuigen. U legt uw origineel paspoort en uw originele identiteitskaart neer. Dit toont uw Palestijnse herkomst aan, wat het CGVS niet in twijfel trekt. Bijkomend legt u uw International Protection Card van Griekenland neer. Dit toont enkel aan dat u in Griekenland een verzoek om internationale bescherming indiende, wat ook bevestigd wordt in uw administratief dossier, maar zegt niets over uw persoonlijke problemen in Gaza.

Volledigheidshalve wenst het CGVS nog toe te voegen dat wat betreft de opmerkingen van uw advocaat, aangestipt kan worden dat geen van de specifieke opmerkingen over voorgehouden fouten in de notities van het persoonlijk onderhoud zaken betroffen pertinent voor bovenstaande beslissing. Deze opmerkingen vermogen geenszins bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, D van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 1, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 55/2, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale erkenning genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker vangt de uiteenzetting van zijn enig middel in een eerste onderdeel aan met het citeren van artikel 1, D van het Verdrag van Genève en het geven van een theoretische uiteenzetting hierover, aan de hand van rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) en een nota van UNHCR (stuk 17).

Vervolgens zet verzoeker in een tweede onderdeel over zijn persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid het volgende uiteen:

"Verwerende partij past artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te restrictief toe.

Zoals hiervoor werd aangetoond bestond er binnen de internationale gemeenschap een algemene erkenning dat de Palestijnen onder het toepassingsgebied van artikel 1A van de Vluchtelingenconventie zouden vallen, en werd artikel 1D van de Vluchtelingenconventie net in het leven geroepen om een verhoogde bescherming te bieden.

Wanneer de voorwaarden voor de toepassing van artikel 1D, tweede lid vervuld zijn (en de persoon niet onder een van de gronden vervat in artikel 1C, 1E of 1F van het Vluchtelingenverdrag valt), moet van rechtswege de vluchtelingenstatus worden toegekend. Dit wordt eveneens bevestigd in het arrest EI-

Kott, waar het Hof van Justitie uitdrukkelijk stelt dat de persoon in kwestie hierbij niet dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1A Vluchtelingenverdrag. In de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat verzoekers 'houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie' (stuk 1, p.2). Hiermee ligt de bewijsstandaard voor de beoordeling van verzoekers persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid te hoog. Zoals ook bevestigd door het Hof van Justitie dient er geen gegronde vrees voor vervolging aangetoond worden en moet integendeel bij het onderzoek rekening worden gehouden met de doelstelling van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag, nl. blijvende bescherming bieden. Uit het dossier blijkt duidelijk dat verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt in Gaza.

2.1 Persoonlijke situatie van onveiligheid van verzoeker

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat de feiten omtrent de aanhouding en foltering van verzoeker geheel ongeloofwaardig zijn, onder meer omdat de straf weinig in verhouding staat met de daad.

Uit de objectieve landeninformatie blijkt echter duidelijk dat personen met een dergelijk profiel en hun familieleden in de Gazastrook worden gevisieerd en zelfs vervolgd door Harnas:

"(...)" (stuk 6)

Verwerende partij voerde geen enkel onderzoek naar de geloofwaardigheid van verzoekers verhaal, maar stelt zich tevreden met vast te stellen dat de straf (vasthouding en foltering) weinig in verhouding staat met de daad van 's avonds (te luid) praten met vrienden. Tijdens het persoonlijk onderhoud heeft verzoeker nochtans verschillende malen geduid op het feit dat de aanhouding en ondervraging niet louter gebeurde vanwege het vermeende lawaai, maar voornamelijk gebeurde omdat men meende dat verzoeker een opposant van Harnas (en de Al Qassam-brigade) was.

Zo verklaarde verzoeker als volgt: "(...)" (CGVS, p.8), "(...)" (CGVS, p.8), "(...)" (CGVS, p.9), en "(...)" (CGVS, p.9).

Deze fragmenten duiden op het feit dat de echte reden van de aanhouding en foltering herhaaldelijk aangehaald werden door verzoeker tijdens het gehoor. Verzoeker maakte hierdoor duidelijk aan dat hij niet aangehouden werd vanwege het lawaai dat hij maakte, maar omdat men dacht dat verzoeker een opposant van Hamas was. Het feit dat verwerende partij geen enkel onderzoek doet naar dit element is op zijn minst frappant te noemen. De bestreden beslissing beperkt zich louter tot de bevestiging dat er geen geloof gehecht kan worden aan het verhaal, omdat de straf niet in verhouding staat met de daad, en omdat verzoeker na dit incident probleemloos in Gaza kon verblijven.

Het eerste argument houdt geen steek, gezien de daad niet te luid praten was maar wel het vermeende zijn van een opposant van Harnas. Dat vermeende opposanten vaak willekeurig opgepakt en aangehouden en gefolterd worden, werd hierboven aangetoond door middel van objectieve landeninformatie. Nergens in de bestreden beslissing wordt echter gemotiveerd waarom dit niet voldoende zou zijn om te kunnen spreken over een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bij terugkeer naar de Gazastrook.

Nochtans blijkt uit bovenstaande informatie duidelijk dat Harnas zich in de Gazastrook schuldig maakt aan willekeurige arrestaties, detenties en foltering van personen die volgens hen 'tegen hen zijn'. Men doekt organisaties op die gelieerd zijn aan Fatah, treedt gewelddadig op bij anders vreedzame protesten, monitort het internet en sociale media om politieke dissidenten op te sporen en deinst er niet voor terug om personen op te pakken, te ondervragen en te intimideren omwille van de activiteiten van hun familieleden.

Hoewel het gedrag van Harnas in de Gazastrook dermate ernstig is dat dit wel degelijk kan gekwalificeerd worden als vervolging, wenst verzoeker te herhalen dat het niet nodig is om te spreken van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag om zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid te bevinden.

2.2 Geloofwaardigheid en trauma - UNHCR

In het rapport Beyond Proof, Credibility Assessment in EU Asylum Systems (stuk 30), dat de VN Vluchtelingenorganisatie, UNHCR, heeft opgemaakt in 2013 wordt wetenschappelijke literatuur, rechtsleer en best practices geanalyseerd voor de geloofwaardigheidsbeoordeling van asielzoekers. Er wordt daarbij veel aandacht besteed aan de impact van trauma op het functioneren van het geheugen en UNHCR dringt aan op een beoordeling die gegrond is in wetenschap eerder dan, zoals al te vaak gebeurt, op buikgevoel. De impact van trauma op het geheugen is niet zichtbaar en niet stereotiep of voorspelbaar. Wat het 'gezond verstand' van ambtenaren en asielinstanties ingeeft over hoe dit te appreciëren spoort niet met wat er wetenschappelijk is vastgesteld en aangetoond.

Gelet op hoe moeilijk het is om een beoordeling te maken voor de asielinstanties van medische attesten en hoe moeilijk het is om trauma en de impact op spreekvaardigheid in te schatten, is het van cruciaal belang enkele passages uit dit rapport te hernemen. Gelet op het feit dat de wetenschappelijke referenties naar de voetnoten verbannen zijn in het rapport, en gelet op het belang van de inhoud van sommige voetnoten, werden deze in de citaten hieronder in de tekst opgenomen tussen haakjes. De eigenlijke tekst staat cursief. De aanduidingen in het vet zijn zelf aangebracht:

"(...)" (stuk 30)

"(...)" (stuk 30)

Verwerende partij haalt in de bestreden beslissing geen enkele maal aan dat verzoeker vermijding zou kunnen vertonen of door verdedigingsmechanismen bepaalde onderwerpen niet zou kunnen aansnijden. Verzoeker zou ook tegenstrijdige verklaringen afleggen, bijvoorbeeld omtrent het tijdstip van aanmelding. Verwerende partij houdt hierbij echter geen enkele rekening met wat, zoals hierboven uiteengezet, wetenschappelijk bewezen is: dat het erg moeilijk kan zijn voor slachtoffers van traumatische gebeurtenissen om specifieke details te herinneren gelinkt aan die traumatische gebeurtenissen, zoals met name data en tijdstippen.

Verzoekende partij ziet zich gedwongen zich af te vragen of verwerende partij zelfs maar enige notie heeft van wat de impact van ernstig traumatische evenementen op het geheugen is en de codering van die evenementen, en wat dissociatie is en de impact ervan op herinnering. Dat sommige (delen van) gebeurtenissen vaag of niet gecodeerd worden, en dat het trauma soms geen ruimte toelaat voor gedetailleerde heroproeping.

Verwerende partij heeft verzoekers verklaringen enkel getoetst op consistentie en op wat zij zelf plausibel vindt, zonder een beroep te doen op de relevante COI. Verzoekers verklaringen sporen echter met objectieve rapporten die aantonen dat Gazanen erg frequent aan dergelijke behandelingen worden blootgesteld in Gaza, wanneer zij louter verdacht worden dissidenten te zijn van Harnas (zie hierboven, p.8 e.v.).

Dit desondanks de duidelijke bewoordingen van artikel 48/6 Vw. dat stelt:

"(...)"

Verwerende partij heeft in deze dus nagelaten de relevante COI te raadplegen, en stelt zich tevreden met het louter vaststellen dat 'de straf weinig in verhouding staat met de daad' en het refereren naar enkele kleine tegenstrijdigheden om te besluiten dat de feiten in hun geheel ongeloofwaardig zijn. Echter, de kleine tegenstrijdigheden zijn enerzijds te verklaren door het feit dat zij gelinkt zijn aan een traumatische gebeurtenis waardoor, zoals hierboven uiteengezet, het geheugen van slachtoffers van ernstig geweld niet altijd alles (correct) opslaat. Anderzijds zijn andere tegenstrijdigheden in feite geen tegenstrijdigheden, maar zijn deze uitgeklaard door de verzoeker zelf. Verwerende partij besteedde hier echter niet de nodige aandacht aan:

- Verwerende partij vindt het ongeloofwaardig dat verzoeker ondervraagd zou zijn geweest omtrent de Al Awda protesten (of terugkeer marsen) gezien hij in 2017 werd gearresteerd en de marsen pas in maart 2018 van start gingen. Verzoeker lichtte tijdens het persoonlijk onderhoud echter duidelijk toe dat hij naar de protesten verwijst met de naam 'terugkeer marsen' omdat deze naam alom bekend is. Hij licht toe dat deze protesten op het moment van zijn ondervraging inderdaad nog niet de naam terugkeer marsen gekregen hadden maar pas later die naam kregen, en dat het protest waarnaar verzoeker refereert een voorloper is van deze terugkeer marsen. Verwerende partij was dus op de hoogte van deze verklaring, maar hechtte hier geen enkel belang aan (zie CGVS p.13).

- Verwerende partij haalt de tegenstrijdige verklaringen van verzoeker omtrent het tijdstip van aanmelding aan om te argumenteren dat de geloofwaardigheid van verzoeker aangetast is. Echter, zoals hierboven uiteengezet slaagt het geheugen van slachtoffers van foltering niet alle details op die gelinkt zijn aan de traumatische gebeurtenis zelf. Met name data en tijdstippen zijn moeilijk. Gezien de traumatische ervaring die na de aanmelding plaatsvond, kan verzoeker zich het tijdstip van aanmelding niet precies herinneren. Het wordt daarnaast tegen hem gebruikt dat hij dit tijdstip wil verifiëren bij zijn vader, terwijl dit getuigt van de wil een correct antwoord te geven gestaafd door een derde in plaats van een gefabriceerd antwoord te produceren (zie CGVS p.14).

- Ook kan verwerende partij niet geloven dat verzoeker uiteindelijk de inhoud van zijn beloftebrief te weten is gekomen via zijn neef F. (...). Het is echter verklaarbaar en aannemelijk dat men dergelijke informatie deelt met verzoekers neef F. (...), om druk te zetten op deze laatste. F. (...) werd net zoals verzoeker onderworpen aan foltering, en het is ten minste aannemelijk dat men de informatie die men had over verzoeker gebruikte om druk te zetten en om angst te zaaien bij F. (...) (zie CGVS p.12-13). Verzoeker wenst ter ondersteuning twee foto's van zijn neef F. (...) toe te voegen, genomen na diens vrijlating (stuk 31).

- Daarnaast haalt verwerende partij ook aan dat het gedrag van verzoeker na zijn vrijlating niet strookt met iemand die vervolging vreest gezien hij een keer per week ging voetballen. Het is echter zo dat verzoeker op geen enkel moment het huis verliet na zijn vrijlating uit angst. De enige uitzondering was

inderdaad gaan voetballen, samen met zijn neven. De enige reden dat verzoeker zich voor deze activiteit buiten durfde wagen was omdat het winter was, waardoor er niet veel mensen buiten vertoefden en omdat hij en zijn neven ver buiten de stad op een afgelegen plek voetbalden. Verwerende partij had over deze informatie beschikt, indien zij verzoeker ernaar gevraagd had. Zij verzaakte hier echter aan tijdens het persoonlijk onderhoud, en ging uit van een eigen veronderstelling (het zal niet zo gevaarlijk zijn voor verzoeker gezien hij kan gaan voetballen) in plaats van dit na te vragen bij verzoeker zelf.

Tot slot dient nog opgemerkt te worden dat verwerende partij het niet aannemelijk acht dat de aanval op de familie van verzoeker in maart 2019 te maken heeft met de persoonlijke problemen van verzoeker. Het is echter zo dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud duidelijk vermeldde dat het alom geweten was dat de familie A(...) niet deelnam aan de terugkeer marsen: "Want ze weten heel goed dat wij A(...) familie tegen hen is. We nemen niet deel aan de terugkeermarsen." (CGVS p.12).

Het feit dat verzoeker om die reden gefolterd is geweest, maar dat zijn familie later aangevallen wordt om een onduidelijke reden die daar totaal los van zou staan is dan ook hoogst onwaarschijnlijk. Toch is dit de redenering die de verwerende partij als het meest plausibel ziet, en zij legt hierbij de bewijslast volledig bij verzoeker, die volgens haar niet heeft aangetoond dat dit voorval gelinkt was aan zijn persoonlijke problemen. Dit gaat in tegen de gedeelde bewijslast die rust op de verzoeker om internationale bescherming enerzijds en het CGVS anderzijds.

Verwerende partij gaat dan ook veel te kort door de bocht in haar redenering en besluit dat het relaas van verzoeker ongeloofwaardig is. Verzoeker en zijn familieleden hebben reeds verschillende daden van agressie moeten doorstaan, en het kan onmogelijk van verzoeker worden verwacht dat hij in Gaza blijft wachten tot er nog ergere dingen met hem zouden gebeuren.

Op basis van het geheel van bovenstaande elementen heeft verzoeker dan ook wel degelijk aannemelijk gemaakt dat hij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt, zowel op basis van zijn (vermeend) politiek profiel en dat van zijn familie, als op basis van de persoonlijke problemen van zichzelf met de Al Qassam leden."

In een derde onderdeel licht verzoeker uitvoering zijn standpunt toe over de ontoereikende bijstand van het *United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East* (hierna: UNRWA). Verzoeker geeft een uiteenzetting over de "werkelijke opdracht" van UNRWA en besluit:

"De opdracht van UNRWA bestaat er dus in levensomstandigheden te bieden die stroken met de menselijke waardigheid, i.e. sociale bescherming, beschutting, voedsel en onderwijs, en verzekeren dat mensenrechten ten volle worden beschermd. UNRWA zou ook arbeid moeten aanbieden met het oog op het verminderen van de hulpnood, en het versterken van de menselijke waardigheid. De opdracht van UNRWA is het garanderen van een degelijke levensstandaard, met uiterst respect voor de mensenrechten."

Verzoeker gaat verder in op de stopzetting van de financiële steun aan UNRWA door de Verenigde Staten en argumenteert dat UNRWA onvoldoende fondsen heeft om zijn activiteiten verder te zetten en dat het bestaan van UNRWA op de helling staat. Hierbij verwijst hij naar en citeert hij uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and its programmes" van 9 augustus 2019, het nieuwsartikel "UNRWA still faces 1.2 billion USD funding shortfall for 2019" uit de Jordan Times van 26 januari 2019, het nieuwsartikel "Stockholm talks call for renewing financial, political commitment to UNRWA" uit de Jordan Times van 13 april 2019 en het nieuwsartikel "Will Palestinian refugees pay a heavy price for UNRWA bungling" uit Interpress Service van 8 augustus 2019.

Verzoeker bespreekt vervolgens de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en stelt te zullen aantonen dat deze dermate mensonwaardig is dat de standaard voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM is bereikt en kan worden gesproken van dwingende omstandigheden onafhankelijk van zijn wil waardoor hij niet kan terugkeren naar de Gazastrook. Hij licht daartoe eerst de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) toe, en stelt dat in deze de rechtspraak zoals ontwikkeld in de zaken *M.S.S. alsook Sufi en Elmi* van toepassing is. Hij wijst erop dat Gaza door Israël bezet gebied is en dat de militaire acties en blokkade van de Gazastrook volgens de VN een collectieve bestraffing van de volledige bevolking van Gaza uitmaken. Verzoeker meent verder dat de levensomstandigheden in Gaza zo desastreus zijn dat er niet kan worden voorzien in elementaire levensbehoeften zodat onmogelijk kan worden besloten dat UNRWA zijn mandaat nog steeds vervult. Verzoeker verwijst naar een structureel financieel deficit op het niveau van UNRWA, de snel escalerende conflictsituatie, de impact van de Israëlische blokkade, de militaire operatie *Protective Edge*, de vernietiging van de tunnels en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten. Hij citeert hierbij uit het "Report of the Independent Commission of Inquiry on the 2014 Gaza Conflict", het rapport "Three Years after the 2014 Gaza Hostilities" van 31 mei 2017 van UNDP en het rapport

“Country of origin information on the situation in the Gaza Strip, including restrictions on exit and return” van UNHCR van 23 februari 2018 en verwijst naar de publicatie *“Gaza in 2020, a liveable place?”* van UNRWA van augustus 2012 waarin wordt gesteld dat Gaza in 2020 een onleefbare plaats zal worden.

Verzoeker betoogt verder dat in 2017 en 2018 de humanitaire situatie verder significant verslechterde en dat er sprake is van *‘de-development’*. De economie in Gaza staat ondertussen op instorten met belangrijke gevolgen voor de levensstandaard en de humanitaire situatie. Dit is het gevolg van de restricties opgelegd door Israël evenals van de verminderde humanitaire internationale hulp en verminderde transfers van de Palestijnse Autoriteit die de gevolgen van de opgelegde restricties in het verleden matigden. Hij citeert hierbij uit *“Gaza ten years later”* van UNSCO van juli 2017. Verzoeker wijst erop dat de slechte economische situatie ook een impact heeft op de werkloosheids- en armoedecijfers en verwijst naar het rapport van de The World Bank *“Economic Monitoring Report to the Ad Hoc Liaison Committee”* van 27 september 2018 en de Nansen Nota 2019/1 *“Palestijnse vluchtelingen van Gaza – Toepassing van artikel 1D Vluchtelingenverdrag”* van 5 april 2019. Verzoeker meent dat de socio-economische situatie ook een dramatische impact heeft op het leven van kinderen en verwijst naar het addendum bij de Nansen Nota 2019/1 *“Situatie in de Gazastrook tussen april en augustus 2019”* van september 2019. Verzoeker wijst erop dat de Gazanen in het algemeen sterk afhankelijk zijn van humanitaire hulp. Het stijgende budgettekort van UNRWA zal een belangrijke impact hebben op de voorziening van elementaire gezondheidszorg, onderwijs en voedsel, stelt verzoeker onder verwijzing naar voormelde nota van Nansen. De ngo's zijn dan ook van cruciaal belang voor de Gazaanse bevolking in verschillende domeinen. De afgelopen maanden kregen de ngo's en VN-agenstschappen volgens verzoeker echter af te rekenen met mobiliteitsrestricties en de Gazastrook blijft lijden onder aanzienlijke stroomonderbrekingen. De toegang tot drinkbaar water is kritiek, volgens verzoeker, die citeert uit de rapporten *“Humanitarian Bulletin Occupied Palestinian territory”* en *“Gaza strip: early warning indicators – July 2019”* van OCHA van respectievelijk oktober 2018 en augustus 2019. De toegang tot voedsel is nu reeds erg schaars voor kwetsbare gezinnen. De gezondheidstoestand van de Palestijnen in de Gazastrook is in het algemeen zorgwekkend. Deze toestand is niet alleen te wijten aan verwondingen die werden opgelopen in conflictsituaties, maar ook aan de algemene humanitaire toestand in de Gazastrook. Gaza's broodnodige gezondheidszorg, voor zover deze al bestaande is, staat op de rand van instorting. Dit is niet alleen door een gebrek aan medicijnen, maar ook door de achteruitgang in de toegang tot en de kwaliteit van de zorg, aldus verzoeker. Gazanen zijn daarom afhankelijk van medische zorgen buiten Gaza. Israël is echter strenger geworden bij het toekennen van vergunningen en ook de medewerking van de Palestijnse Autoriteit voor het verkrijgen van deze vergunningen zou gebrekkig zijn. Dit kost mensenlevens, aldus verzoeker. Het tekort aan infrastructuur en financiële problemen van UNRWA hebben een impact op de kwaliteit van het onderwijs. Kortom, fundamentele mensenrechten worden de Gazaanse burgerbevolking op systematische wijze ontnomen. Deze situatie maakt het onmogelijk om een menswaardig bestaan te leiden en heeft een impact op het algemeen mentaal welzijn, volgens verzoeker, die citeert uit S. Roy, *“The Gaza Strip, The Political Economy of De-development”* van het Institute for Palestine Studies van 2016.

Verzoeker haalt nog specifieke informatie aan over het vluchtelingenkamp Deir Al Ballah in Gaza, waarvan hij afkomstig is en waar zijn familie zich momenteel nog steeds bevindt. Hij merkt op dat hij tijdens zijn gehoor duidelijk heeft aangegeven dat zijn familie helemaal niet comfortabel kon leven en dat zij in armoede leefden, en zelfs zouden verhongeren ware het niet door de steun van zijn zussen. Uit de door hem aangehaalde landeninformatie blijkt volgens verzoeker duidelijk dat de blokkade een enorme impact heeft op de levensomstandigheden van de inwoners van het vluchtelingenkamp Deir Al Ballah. Verzoeker verwijt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) geen enkel onderzoek naar de concrete levensomstandigheden in dit kamp te hebben gevoerd en geen rekening te hebben gehouden met de concrete situatie ter plaatse. Het CGVS verschuilt zich volgens hem achter het feit dat zijn vader het huis bezit waarin de familie woont en dat hij erin slaagde van zijn zus 10.000 euro te lenen om zijn vlucht naar België te bekostigen. Verzoeker vervolgt:

“Ze gaat er echter aan voorbij dat het enkel is omdat verzoekers zus en diens man ambtenaar zijn dat zij een dergelijk grote som konden lenen aan verzoeker, en dat het voor hen nog steeds een erg groot bedrag is waarvoor lang gewerkt en gespaard is. Daarnaast kon verzoekers vader alleen maar een auto kopen voor verzoekers broer om als taxichauffeur te gaan werken, het moment dat hij op pensioen ging (CGVS, p.6). Ook wordt voorbijgegaan aan het feit dat verzoekers broer, die een diploma ingenieur heeft, noodgedwongen als taxichauffeur moest gaan werken bij gebrek aan enig ander werk dat (meer) in lijn was met zijn diploma. Verwerende partij gaat dus te snel door de bocht in haar redenering.

In tegenstelling tot waar verwerende partij op alludeert, beschikt verzoekers familie bijgevolg helemaal niet over de nodige fondsen en contacten waar verzoeker op kan terugvallen bij een terugkeer naar Gaza. Gelet op de verklaringen van verzoeker, en gelet op de beschikbare landeninformatie kan enkel

vastgesteld worden dat verzoeker niet behoort tot de volgens het CGVS bestaande categorie van UNRWA-geregistreerde vluchtelingen die in staat is om de gevolgen van de blokkade op te vangen of te beperken.”

Voorts wijst verzoeker op de COVID-19-pandemie en betoogt hij dat de humanitaire situatie in Gaza zal verergeren door de gevolgen van deze pandemie. Het CGVS heeft hier echter op geen enkel moment rekening mee gehouden, zo stelt verzoeker. Hij wijst verder op de gevolgen van deze epidemie voor de socio-economische situatie van de inwoners van Gaza en besluit:

“In dit geval moet verzoeker, indien hij terugkeert naar Gaza, 21 dagen in quarantaine blijven aan de grens met Rafah of bij hem thuis. Uit bovenstaande objectieve informatie blijkt dat verzoeker niet in staat zal zijn om de sociale afstand te bewaren tijdens de quarantaine.

Uit bovenstaande objectieve informatie blijkt eveneens dat de humanitaire en sociaaleconomische omstandigheden (nog zullen) verslechteren door de coronacrisis. De gezondheidszorg stort volledig in als gevolg van de pandemie. Door het slechte gezondheidszorgsysteem en de hoge bevolkingsdichtheid loopt verzoeker dan ook het risico om ziek te worden. Verzoeker zal in zijn land van herkomst echter niet behandeld worden of geen toegang hebben tot de nodige zorgen indien als hij besmet is, wat in strijd is met artikel 3 van het EVRM.

Bovendien heeft de pandemie een negatief effect op de veiligheidssituatie en de situatie aan de grens met Rafah. Als gevolg daarvan is de grens voor onbepaalde tijd gesloten vanwege corona.”

Inzake de veiligheidssituatie in Gaza, betoogt verzoeker in een vierde onderdeel dat de burgerbevolking in Gaza het slachtoffer werd van drie grootschalige Israëlische militaire operaties, *Operation Cast Lead* in 2008, *Operation Pillar of Defense* in 2012 en *Operation Protective Edge* in 2014. Daarnaast vinden er op regelmatige basis Israëlische invallen en luchtaanvallen plaats als antwoord op raketaanvallen van Hamas. Gazanen leven met andere woorden in een voortdurende toestand van geweld en onveiligheid. De militaire aanvallen op Gaza kaderen, samen met de blokkade, binnen het continuüm van een beleid dat is gericht op het verwezenlijken van de politieke doeleinden van Israël. Verzoeker citeert uit het rapport *“Human Rights Council, Human rights in Palestine and other occupied Arab territories. Report of the United Nations Fact – Finding Mission on the Gaza conflict”* van UNGA van 25 september 2009 en vervolgt dat de veiligheidssituatie erg volatiel blijft. Dat de situatie op elk ogenblik kan escaleren wordt aangetoond door de Israëlische luchtaanvallen van 25 en 26 maart 2019 op Hamasdoelwitten in Gaza. Met de luchtaanvallen reageert Israël op raketten afgevuurd vanuit Gaza waardoor een familie van zeven in Israël gewond raakte. Ondertussen werden tientallen luchtaanvallen uitgevoerd op verschillende doelwitten in Gaza waaronder op dichtbevolkte plaatsen, residentiële gebouwen en andere private en publieke structuren. Tientallen burgers moesten hun woning evacueren, twee Palestijnse burgers raakten gewond, residentiële gebouwen werden vernietigd of aanpalende woningen beschadigd en verschillende burgers werden ontheemd. Bovendien werden de grensovergangen tussen Gaza en Israël door de Israëlische autoriteiten afgesloten tot nader order en is toegang tot de visserszone in Gaza verboden. Volgens Gisha, een Israëlische ngo, maken deze maatregelen een collectieve bestraffing van de Gazaanse burgerbevolking uit. Verzoeker verwijst naar het rapport *“Three Years after the 2014 Gaza Hostilities”* van UNDP van 31 mei 2017 en het *“Report to the Ad Hoc Liaison Committee”* van UNSCO van mei 2017. Verschillende militaire operaties, waarbij cruciale infrastructuur zoals onder andere ziekenhuizen, scholen en Gaza's enige elektriciteitscentrale werden vernietigd, hebben bijgedragen aan de huidige desastreuze socio-economische en humanitaire situatie in Gaza, aldus verzoeker. Bovendien leven de Gazanen onder het autoritair regime van Hamas dat bekend staat om zijn repressief regime en mensenrechtenschendingen pleegt op grote schaal. Zoals hierboven reeds aangetoond, arresteert en foltert Hamas routinematig tegenstanders en personen die kritiek uiten op het regime. Niet enkel personen met een uitgesproken profiel zoals mensenrechtenactivisten, journalisten en Fatahleden/sympathisanten worden vervolgd, maar eveneens personen zonder specifiek profiel die zich bijvoorbeeld kritisch uitlaten op sociale media. Dit wordt volgens verzoeker mede aangetoond door de agressieve onderdrukking van de protesten georganiseerd onder de slogan *‘We want to live’* die recent plaatsvonden in Gaza. Ook de COI Focus van 10 september 2019 waarnaar het CGVS verwijst, schat de situatie volgens verzoeker niet optimistisch in. In de recente maanden kreeg de Gazastrook namelijk af te rekenen met een belangrijke opflakking van geweld, die de ergste opflakking sinds 2014 wordt genoemd. Verzoeker verwijst ook naar informatie specifiek voor de situatie in zijn regio van herkomst, het kamp Deir Al Ballah. Het is duidelijk dat de situatie in de Gazastrook tot op heden nog steeds erg volatiel is en geen stabiele veiligheid garandeert, zo besluit verzoeker. Hij meent louter door zijn aanwezigheid in de Gazastrook al gevaar te lopen en voegt hieraan toe dat de veiligheidssituatie waarschijnlijk verder zal verslechteren als het coronavirus zich verspreidt. Verzoeker besluit:

“Zoals hierboven werd aangetoond heeft verzoeker niet enkel persoonlijke problemen bij een terugkeer naar Gaza, maar zijn ook de veiligheidssituatie en de socio-economische/humanitaire situatie

desastreus in het Deir Alballah vluchtelingenkamp waar verzoeker van afkomstig is en zijn familie nog steeds woont.

Er is sprake van een erg beperkte toegang tot elektriciteit, drinkbaar water en voedsel. De gezondheidszorg is praktisch onbestaande, en ook de toegang tot onderwijs wordt aanzienlijk beperkt. Het kamp is overbevolkt, en verzoeker woont noodgedwongen met zijn hele familie samen in dezelfde woning. De hygiënische omstandigheden laten daarnaast ook erg te wensen over. De blokkade door Israël zorgt voor een totale ineenstorting van de economie, waarvan de gevolgen op onder meer het vlak van gezondheidszorg te voelen zijn. Ook de regelmatige opflakkingen van geweld, de bombardementen en de onschuldige burgerslachtoffers dragen bij aan de deplorabele situatie in het kamp.

Verwerende partij diende verzoekers verzoek om internationale bescherming dan ook in deze context te bestuderen, wat zij in casu volledig heeft nagelaten."

Verzoeker zet in een vijfde onderdeel het volgende uiteen over zijn kwetsbaarheid als slachtoffer van foltering:

"Verzoeker heeft foltering ondergaan in Gaza, en heeft daar blijvende pijn en letsels aan over gehouden. Ondanks het feit dat de tegenpartij de verklaringen van verzoeker niet geloofwaardig acht, werden in België door een arts de letsels van verzoeker vastgesteld (stuk 28). Verzoeker wenst ook een foto van de letsels op zijn rug toe te voegen, genomen de dag na zijn vrijlating op 12 november 2017 (stuk 29). Het gevolg van de ernstige mishandeling die verzoeker reeds ondergaan heeft in Gaza is dat verzoeker als slachtoffer van foltering extra kwetsbaar is.

Artikel 20, lid 3 van Richtlijn 2011/95/EU (de herschikte Kwalificatierichtlijn) definieert als extra kwetsbaar alleenstaande ouders van minderjarigen en ook personen die zijn verkracht of aan andere ernstige vormen van fysiek, psychologisch en seksueel geweld werden blootgesteld: "3. (...)"

Artikel 20 lid 4 van de herschikte Kwalificatierichtlijn vereist hiertoe een individuele beoordeling.

Uiteraard dient dit samen gelezen te worden met de samenwerkingsplicht die voortvloeit uit artikel 4 van de herschikte Kwalificatierichtlijn en de actieve samenwerking bedoeld in paragraaf 66 van het arrest M.M. tegen Ierland van het Hof van Justitie. Deze bepalingen werden naar Belgisch recht hoofdzakelijk omgezet door artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en de artikels 4 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 dat de rechtspleging voor het CGVS regelt.

Artikel 4 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 vereist dat er rekening wordt gehouden met het kwetsbaar profiel als deel van de specifieke omstandigheden van een asielzoeker. Artikel 27 van dit KB verduidelijkt nog verder wat zoal onder persoonlijke omstandigheden dient verstaan te worden.

Ook het EHRM oordeelde in het arrest Opuz t. Turkije van 9 juni 2009 dat fysiek geweld en psychisch geweld behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM kan uitmaken: « 161. (...) »

In het arrest M.G. t. Turkije van 22 maart 2016 oordeelt het Hof dat op basis van de medische rapporten duidelijk is dat de betrokkene slachtoffer is geweest van fysiek en psychisch geweld en dat het om dermate ernstige feiten gaat dat artikel 3 EVRM van toepassing is:

«83 (...)» (EHRM, M.G. t. Turkije van 22 maart 2016)

Het EHRM heeft een vaste rechtspraak ontwikkeld omtrent medische attesten, bewijzen van foltering, en de resterende bewijslast zelfs waar ongeloofwaardige of frauduleuze verklaringen werden afgelegd.

In de zaak R.C. t. Zweden van 9 maart 2010 betrof het een Iraanse asielzoeker die in 2003 asiel zocht in Zweden. R.C. verklaarde dat hij aangehouden, gefolterd en gedurende 2 jaar vastgehouden werd naar aanleiding van deelname aan een manifestatie die kritiek uitte op de Iraanse overheid. R.C. legde tevens een medisch getuigschrift neer ter ondersteuning van zijn relaas waarin de arts concludeerde dat de vastgestelde lichaams- verwondingen veroorzaakt zouden kunnen zijn door foltering. De Zweedse Migration Board weigerde evenwel het medisch rapport als bewijs van foltering te aanvaarden en de asielaanvraag werd verworpen. Op vraag van het EHRM werd nog een uitgebreid forensisch rapport toegevoegd. Vervolgens oordeelde het Hof als volgt:

"53. (...)"

Er is met andere woorden volgens het Hof een weerlegbaar vermoeden ontstaan, en een de facto omkering van de bewijslast.

Gelet op verzoekers verklaringen omtrent ondergane foltering, het medisch attest dat attesteert van letsels en de gevoegde foto's, dient er geoordeeld te worden dan ongeacht de enkele tegenstrijdigheden in verzoekers relaas, er bijzonder sterke aanwijzingen zijn dat verzoeker aan foltering en mensonterende behandelingen werd onderworpen en het gelet op de eerdere foltering die hij ondergaan heeft, het aan de verwerende partij is om aan te tonen dat hij niet opnieuw aan zo'n behandeling zal onderworpen worden.

Verzoekende partij roept met betrekking tot het door haar voorgelegde medisch attest ook artikel 48/7 Vw. in en de omkering van de bewijslast wanneer aangetoond is dat hij reeds eerder het voorwerp van vervolging heeft uitgemaakt.

Er werd in de bestreden beslissing dan ook geen rekening gehouden met het extra kwetsbaar profiel van verzoeker als slachtoffer van foltering.”

Wat betreft de mogelijkheid tot terugkeer naar de Gazastrook, wijst verzoeker erop dat deze wordt beoordeeld via de “*Rafah grensovergang*”. Verzoeker wijst erop dat, in tegenstelling tot het ogenblik dat hij vertrok, de grensovergang opnieuw in handen is van Hamas en niet van de Palestijnse Autoriteit. Een onopgemerkte binnenkomst is bijgevolg niet mogelijk. Een persoon als hij, die reeds eerder door Hamas aangehouden (en gefolterd) werd, zal op geen enkele manier de grensovergang kunnen passeren zonder door Hamas te worden ondervraagd, geïntimideerd of zelfs gearresteerd, zo betoogt verzoeker. Bovendien stelt de vraag zich hoe Palestijnen aan de grens, die niet in het bezit zijn van de vereiste documenten en in toepassing van het Verdrag van Chicago worden teruggedreven naar het beginpunt van hun reis, opnieuw toegang krijgen tot Gaza. Daarnaast hebben de Egyptische autoriteiten *Egyptair* gemachtigd Palestijnen in het bezit van een Palestijns paspoort of Palestijnse identiteitskaart in te schepen op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. De opening van de grensovergang in Rafah hangt af van de veiligheidssituatie in het noorden van de Sinai. Ook de organisatie van busvervoer van de luchthaven in Cairo naar Rafah wordt bemoeilijkt door de veiligheidssituatie; pendeldiensten worden in functie van de veiligheidssituatie georganiseerd. De bussen die Palestijnen vervoeren naar Rafah worden beveiligd door de Egyptische politie. De reis van de luchthaven naar Rafah neemt veel tijd in beslag en er zijn verschillende checkpoints waar telkens een bagagecontrole plaatsvindt. OCHA beschrijft Rafah als een “*unpredictable gateway*”. Uit landeninformatie blijkt dat er nog steeds regelmatig aanslagen worden gepleegd door extremistische groeperingen in het noorden van de Sinai waarbij de Egyptische politie, die het busvervoer van Palestijnen die terugkeren naar Gaza beveiligt, en het leger doelwit zijn. Er vinden nog steeds confrontaties plaats waarbij burgerslachtoffers vallen. Recente gebeurtenissen tonen aan dat de opening van de Rafah-grensovergang steeds een onzeker gegeven is, afhankelijk van een fragiel politiek evenwicht. Na vijf jaar grotendeels gesloten te zijn geweest was de grensovergang sinds midden mei 2018 geopend nadat Hamas in november 2017 de controle had overgedragen aan de Palestijnse Autoriteit. Na spanningen tussen de twee fracties trok de Palestijnse Autoriteit haar personeel terug en nam Hamas de controle van de grensovergang opnieuw over waarop de grensovergang voor uitreis opnieuw werd afgesloten door de Egyptische autoriteiten. Ondertussen is de grensovergang in Rafah opnieuw geopend. Sinds maart 2020 is de grens voor onbepaalde tijd gesloten vanwege COVID-19, zo merkt verzoeker op. Hieruit volgt volgens verzoeker dat er wel degelijk praktische en veiligheidsbarrières zijn die de terugkeer naar Gaza in de weg staan. Hij merkt op dat het CGVS voor de beoordeling van de veiligheidssituatie in het noorden van de Sinai de maatstaven van de subsidiaire bescherming toepast, terwijl in toepassing van het standpunt van UNHCR over artikel 1, D van het Verdrag van Genève niet dient te worden aangetoond dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat burgers een reëel risico lopen slachtoffer te worden en daardoor niet kunnen terugkeren, maar dat welke reden ook die terugkeer verhindert, volstaat. Het is ook geen vereiste om individueel geïdende te worden, aldus verzoeker, die verwijst naar wat UNHCR hierover stelt. Verzoeker verwijst verder naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en stelt dat tevens rekening moet worden gehouden met de rechtspraak van het EHRM in de zaak *Salah Sheekh*, waarbij rekening gehouden wordt met het reëel risico op ernstige schade dat een persoon mogelijk bij terugkeer naar zijn land van herkomst zou lopen omdat hij binnen dat land om zijn bestemming te bereiken door onveilige gebieden moet reizen. Uit recente informatie blijkt dat de situatie van onveiligheid nog steeds bestaat in het noorden van Sinai, aldus verzoeker, die citeert uit het rapport “*If You Are Afraid for Your Lives, Leave Sinai!*” van Human Rights Watch van 28 mei 2019 en het reisadvies van de Canadese overheid. Verder wijst verzoeker op de impact van de COVID-19-pandemie op de opening van de grensovergang te Rafah. Hij herhaalt dat de grens sinds maart 2020 voor onbepaalde tijd gesloten is en stelt dat de huidige situatie onzeker is en dat er een reëel risico bestaat dat de grens gesloten is wanneer hij terugkeert naar Gaza waardoor hij er voor onbepaalde tijd niet zal worden toegelaten. Als de grens open zou zijn, bestaat het risico dat hij niet wordt toegelaten omdat slechts een beperkt aantal personen het grondgebied zou mogen betreden. Het is onzeker hoe het virus zal evolueren en wanneer precies de grens zal worden geopend. Hoewel het CGVS op de hoogte was van de COVID-19-pandemie, werd dit risico totaal niet onderzocht, aldus verzoeker, die het CGVS verwijt zijn verplichting tot samenwerking en onderzoek te hebben geschonden. Verzoeker meent als slachtoffer van foltering extra kwetsbaar te zijn in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, waardoor het in zijn hoofde zeker een manifeste schending van artikel 3 van het EVRM uitmaakt om deze gevaarlijke tocht te ondernemen.

Ten slotte besluit verzoeker:

“Artikel ID van het Vluchtelingenverdrag voorziet dat Palestijnse vluchtelingen van rechtswege moeten worden erkend als vluchteling wanneer de bijstand van UNRWA om welke reden dan ook heeft opgehouden te bestaan.

Hierboven werd aangetoond dat verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt doordat hij ervan verdacht wordt een dissident van Harnas te zijn. Zowel verzoeker zelf als zijn gezin dienden reeds vervolgingsfeiten te ondergaan.

UNRWA kampt met een chronische onder financiering, waarbij het op dit punt onduidelijk is hoe lang UNRWA nog zal kunnen blijven voortbestaan. Deze laatste maand van 2019 kampt de organisatie met een tekort van 89 miljoen USD, bovenop 50 miljoen USD van het core budget dat niet betaald werd. De financiële crisis gaat zo ver dat zelfs de voedselbedeling niet kan worden gegarandeerd.

Deze situatie vindt zijn weerslag in de desastreuze omstandigheden in de Gazastrook, onder meer in de vluchtelingenkampen. De slechte socio-economische omstandigheden zijn een rechtstreeks gevolg van de Israëlische politiek en de blokkade die werd ingevoerd. Objectieve informatie toont aan dat Gaza letterlijk onleefbaar zal zijn in 2020, en toen was er zelfs nog geen sprake van een COVID-19-pandemie. Ook de veiligheidssituatie in Gaza laat te wensen over, met verschillende opflakkingen van geweld waardoor de inwoners al jaren geen stabiliteit meer kennen. Dit conflict heeft eveneens een directe weerslag op de socio-economische omstandigheden in het kamp, met name de toegang tot elektriciteit, drinkbaar water en voedsel, de tewerkstellingsmogelijkheden, de algemene gezondheidstoestand en de beschikbaarheid van de gezondheidszorg.

Daarenboven zijn de effecten van de COVID-19-pandemie uiterst negatief. De slechte humanitaire, sociaaleconomische en veiligheidsomstandigheden worden verergerd door COVID-19. Bovendien is de Rafah-grens voor onbepaalde tijd gesloten en is het onzeker wanneer de grens weer open zal gaan.

Ook een terugkeer naar Gaza, in de veronderstelling dat verzoeker aan de nodige reisdocumenten zou raken, via het volatiele Sinai-gebied is omwille van de veiligheidssituatie ter plekke niet mogelijk.

Ten slotte werd verzoekers kwetsbaarheid als slachtoffer van foltering niet in rekening gebracht.

Om al deze redenen schendt verwerende partij alle bovenvermelde wetsbepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur.”

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden volgens de inventaris volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

“3. FREEDOM HOUSE, *Gaza Strip: Annual report on political rights and civil liberties in 2018*, 4 februari 2019, <https://www.ecoi.net/en/document/2004334.html>;

4. UNHCR, *Country of Origin Information on the Situation in the Gaza Strip, Including on Restrictions on Exit and Return*, 23 February 2018, https://www.ecoi.net/en/file/local/1425917/1930_1520326763_5a9908ed4.pdf ;

5. UK HOME OFFICE, *Operational Guidance Note. Occupied Palestinian Territories*, 19 maart 2013, <https://www.refworld.org/pdfid/5149944f2.pdf>;

6. FRANCE: OFPRA, *Territoires palestiniens : Les persécutions de ta part de Hamas à l'encontre des membres du Fatah à Gaza*, 19 oktober 2016, <https://www.refworld.org/docid/593a5bbd4.html>;

7. OCHA, *COVID-19 Emergency Situation Report 5 (14 - 20 April 2020)*, <https://www.ochaopt.org/content/covid-19-emergency-situation-report-5>;

8. Middle East Monitor, *"Egypt opens Gaza border, allows Palestinians to return"*, 14 April 2020 (<https://www.middleeastmonitor.com/20200414-egypt-opens-gaza-border-allows-palestinians-to-return/>;

9. *Crossings update: Hundreds return to Gaza via Rafah Crossing, travel via Erez still heavily restricted. Movement of goods continues as usual*, 20/04/2020, <https://qisha.org/updates/11120>;

10. CLAES, M., *"Niet-erkende beschermingsnood van Palestijnse vluchtelingen uit Libanon: de toepassing van artikel ID Vluchtelingenverdrag in de Belgische asielprocedure"*, T. Vreemd. 2014, afl. 1.

11. UNRWA, *"UNRWA launches 2019 emergency appeals and budget requirement totalling USD 1.2 billion*, 29 januari 2019, <https://www.unrwa.org/newsroom/press-releases/unrwa-launches-2019-emergency-appeals-and-budget-requirement-totaling-us-12>;

12. UNRWA, *"UNRWA Commissioner-General calls for urgent political and financial support at the arab league summit"*, 11 september 2019, <https://www.unrwa.org/newsroom/press-releases/unrwa-commissioner-generalcalls-urgent-political-and-financial-support-arab>;

13. FOREIGN POLICY, *U.N. Aid Chief Quits Amid Probe Into Palestinian Refugee Program*, 6 november 2019, <https://foreignpolicy.com/2019/11/06/un-aid-chief-quits-investigation-palestinian-refugee-program-pierre-krahenbuhl/>;

14. REUTERS, Ex-head of U.N. Palestinian refugee agency denies wrongdoing amid misconduct probe, 7 november 2019, <https://www.reuters.com/article/us-palestinians-unrwa/ex-head-of-u-n-palestinian-refugee-agency-denies-wrongdoing-amid-misconduct-probe-idUSKBN1XH1L5>;
15. NANSEN Note 2019/1, "Palestijnse vluchtelingen van Gaza - Toepassing van artikel ID Vluchtelingenverdrag", 5 april 2019;
16. Addendum NANSEN Note 2019/1, "Situatie in de Gazastrook tussen April en Augustus 2019", September 2019;
17. UNHCR, Guidelines on International Protection No. 13: Applicability of Article ID of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees, décembre 2017, <https://www.refworld.org/docid/5a1836804.html>;
18. UNRWA, "where we work - Gaza strip - Deir El-Balah camp", <https://www.unrwa.org/where-we-work/gaza-strip/deir-el-balah-camp>;
19. HLN, "6 mensen gedood bij Israelische luchtaanval", 14 november 2019, <https://www.hln.be/nieuws/buitenland/israel-palestina/zes-mensen-gedood-bij-israelische-luchtaanval-aeb8bba9/>;
20. PNN, "Palestine: Deir Al-Balah, Bethlehem rank highest in unemployment rates", 13 February 2020, <http://english.pnn.ps/2020/02/13/palestine-deir-al-balah-bethlehem-rank-highest-in-unemployment-rates/>;
21. OXFAM, "COVID-19 in Gaza: Urgent need for response";
22. OHCHR, COVID-19: Israel has 'legal duty' to ensure that Palestinians in OPT receive essential health services - UN expert, 19/03/2020, [https://www.ohchr.org/en/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=25728&LangID=E](https://www.ohchr.org/en/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=25728&LangID=E;);
23. Association Belgo-Palestinienne, «L'apartheid israélien sape le droit des Palestiniens à la santé durant la pandémie de COVID-19 » 11 avril 2020 <https://www.association-belgo-palestinienne.be/lapartheid-israelien-sape-le-droitdes-palestiniens-a-la-sante-durant-la-pandemie-de-covid-19/>
24. ICG, The Gaza Strip and COVID-19: Preparing for the Worst, 1/04/2020, <https://www.crisisgroup.org/middle-east-north-africa/eastern-mediterranean/israelpalestine/b75-gaza-strip-and-covid-19-preparing-worst>;
25. Alessandra Bajec, « Besieged Gaza on the verge of Coronavirus catastrophe », 15 April 2020, <https://en.qantara.de/content/covid-19-pandemic-besieged-gaza-on-the-verge-of-coronavirus-catastrophe>;
26. GISHA - Legal Center for Freedom of Movement, "Crossings update: Israel to impose extensive travel restrictions at Erez Crossing over Coronavirus concerns", 11 March 2020 (<https://gisha.org/updates/10996T>)
27. GISHA, "Crossing update: Travel through Erez and Rafah still severely limited due to Coronavirus measures; Kerem Shalom Crossing operating as usual" 18 March 2020 (<https://gisha.org/updates/11015>)
28. Medisch attest Dr. Matthijs JOHAN - 13 mei 2020 ;
29. Foto rug verzoeker - 12 november 2017 ;
30. UNHCR, "Beyond proof: credibility assessment in EU asylum systems", may 2013, <https://www.unhcr.org/51a8a08a9.pdf>;
31. Foto's F. (...) (neef van verzoeker);
(...)
33. UNRWA, "End of year message from the commissioner-general to UNRWA staff", 31 December 2019, <https://www.unrwa.org/newsroom/official-statements/end-year-message-commissioner-general-unrwa-staff>;
34. UNRWA, "UNRWA launches 2020 budget appeal for US \$ 1.4 billion", 31 January 2020, <https://www.unrwa.org/newsroom/press-releases/unrwa-launches-2020-budget-appeal-us-14-billion>.
35. UNRWA, "UNRWA calls for urgent political and financial support at the Arab League", 8 March 2020, <https://www.unrwa.org/newsroom/press-releases/unrwa-calls-urgent-political-and-financial-support-arab-league>;
36. Andrew Rettman - EU Observer, "Can Gaza avert a Coronavirus 'nightmare'? 17 April 2020, <https://euobserver.com/coronavirus/148086>."

2.2.2. Op 17 november 2020 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus "Lebanon – Palestinian territories. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 21 augustus 2020 (update) voegt en refereert aan de COI Focus "Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire" van 5 oktober 2020 en de COI Focus "Palestine. Retour dans la Bande de Gaza" van 3 september 2020.

2.2.3. Op 20 november 2020 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij hij een kopie van het rapport “*Two Authorities, One Way, Zero Dissent*” van Human Rights Watch van oktober 2018 als nieuw stavingstuk voegt.

2.2.4. Ter terechtzitting legt verzoeker nogmaals voormelde aanvullende nota neer waarbij hij uittreksels voegt uit voormeld rapport van Human Rights Watch, met name p. 1-23 en 50-75.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de rechtsregels waarvan toepassing wordt gemaakt, namelijk de artikelen 55/2 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat (A) verzoeker wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat (B) verzoeker niet in aanmerking komt voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Wat betreft (A) de uitsluiting van de vluchtelingenstatus, overweegt de commissaris-generaal dat (i) verzoeker onlangs de bijstand van UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook, dat (ii) verzoekers vrees geliquideerd en vermoord te worden door Al Qassam niet als bewezen kan worden beschouwd, dat (iii) het mandaat van UNWRA niet is stopgezet, het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is zijn opdracht tot een goed einde te brengen en dat (iv) uit de eigen verklaringen van verzoeker blijkt dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is. Wat betreft (B) de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, overweegt de commissaris-generaal dat (i) verzoeker zich voor zijn verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van zijn ongeloofwaardig bevonden asielrelaas, dat (ii) er geen redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA en dat (iii) er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal stelt tot slot vast dat de door verzoeker neergelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.2. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

Artikel 1, D van het Verdrag van Genève bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a), van de richtlijn 2011/95/EU sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn.”*

Artikel 55/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Het feit dat verzoeker een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er de bijstand van UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de verklaringen die hij daarover aflegde (administratief dossier, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Uit niets kan afgeleid worden dat verzoeker elders een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève in elk geval op verzoeker van toepassing was.

In het arrest *El Kott* van 19 december 2012 heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied heeft verlaten niet volstaat om te ontsnappen aan de in artikel 1, D van het Verdrag van Genève voorziene uitsluiting van de vluchtelingenstatus. Anderzijds vermeldt het Hof van Justitie dat *“niet alleen de opheffing van het orgaan of van de instelling die de bescherming of de bijstand verleent, leidt tot het ophouden van de door dat orgaan of door die instelling verleende bescherming of bijstand (...), maar ook de onmogelijkheid voor dat orgaan of die instelling om zijn opdracht te volbrengen”* (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 56).

Het Hof van Justitie voegt daaraan toe dat *“het ophouden van de bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de HCV “om welke reden ook”, eveneens de situatie omvat van een persoon die, na daadwerkelijk die bescherming of bijstand te hebben ingeroepen, deze niet langer geniet om een reden buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil”* (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65).

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten. Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoeker *“om welke reden ook is opgehouden”*, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

Te dezen voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat UNRWA als gevolg van zijn financieringsproblemen in de Gazastrook is teruggevallen op de meest fundamentele humanitaire diensten, zoals voedselbedeling en dringende medische hulp, maar dat alle andere diensten op dit ogenblik niet kunnen worden verdergezet. Hij wijst erop dat UNRWA wanhopig op zoek is naar nieuwe fondsen om uitsluitend de meest urgente humanitaire functies zoals voedselbedeling nog maar tot het einde van het jaar te kunnen voortzetten. Door deze langdurige financiële problemen zonder uitzicht op

een oplossing is het volgens verzoeker duidelijk dat UNRWA niet langer in staat is effectieve bijstand te verlenen.

Uit de COI Focus "*Lebanon – Palestinian Territories. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*" van 21 augustus 2020 (update), die verwerende partij bij haar op 17 november 2020 neergelegde aanvullende nota voegt, blijkt dat UNRWA, als gevolg van de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA drastisch te verminderen, sinds 2018 met ernstige budgettaire moeilijkheden kampt. In januari 2020 kondigde de commissaris-generaal van UNRWA aan dat UNRWA als gevolg van de financiële crisis niet langer een werkkapitaal (reserves) heeft voor zijn kerntaken, wat een uitdaging vormt om de continuïteit van zijn diensten te verzekeren. De COVID-19 pandemie heeft ertoe bijgedragen dat de situatie in 2020 nog ernstiger is geworden, ondanks toezeggingen van een 75-tal landen en ngo's. In een verklaring van 2 juli 2020 gaf de nieuwe commissaris-generaal van UNRWA aan dat het agentschap op het punt stond financieel ten onder te gaan. Hij voegde eraan toe niet te weten of het agentschap in staat zou zijn om zijn activiteiten nog tot aan het jaareinde uit te voeren.

Uit de door de beide partijen aangebrachte informatie blijkt niet dat UNRWA formeel heeft opgehouden te bestaan. Er blijkt tevens dat UNRWA in 2020, ondanks de moeilijkheden waarmee het geconfronteerd werd, bepaalde activiteiten op het terrein is blijven verrichten. De door verwerende partij verstrekte informatie lijkt er evenwel op te wijzen dat het risico dat UNRWA niet meer in staat zou zijn om zijn opdracht te vervullen reëel en imminent is. Gezien de zeer snelle verslechtering van de situatie, acht de Raad het essentieel om over meer nauwkeurige en recente informatie te beschikken dan deze in de bovengenoemde COI Focus van augustus 2020 om te kunnen oordelen of, zoals verzoeker lijkt te suggereren, moet worden vastgesteld dat de bijstand van UNRWA in de praktijk niet meer effectief is.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 29 april 2020 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN